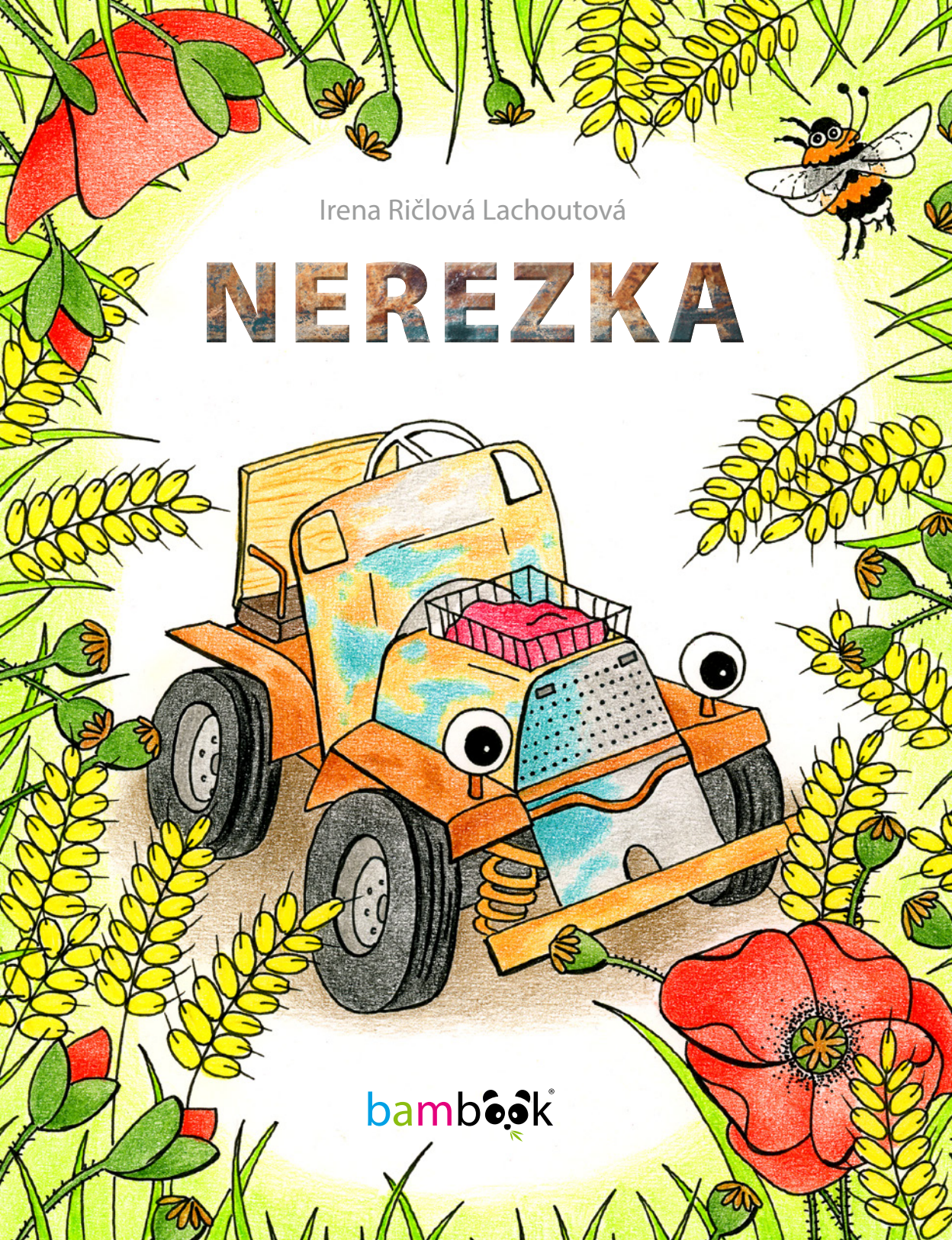

Irena Ričlová Lachoutová

NEREZKA

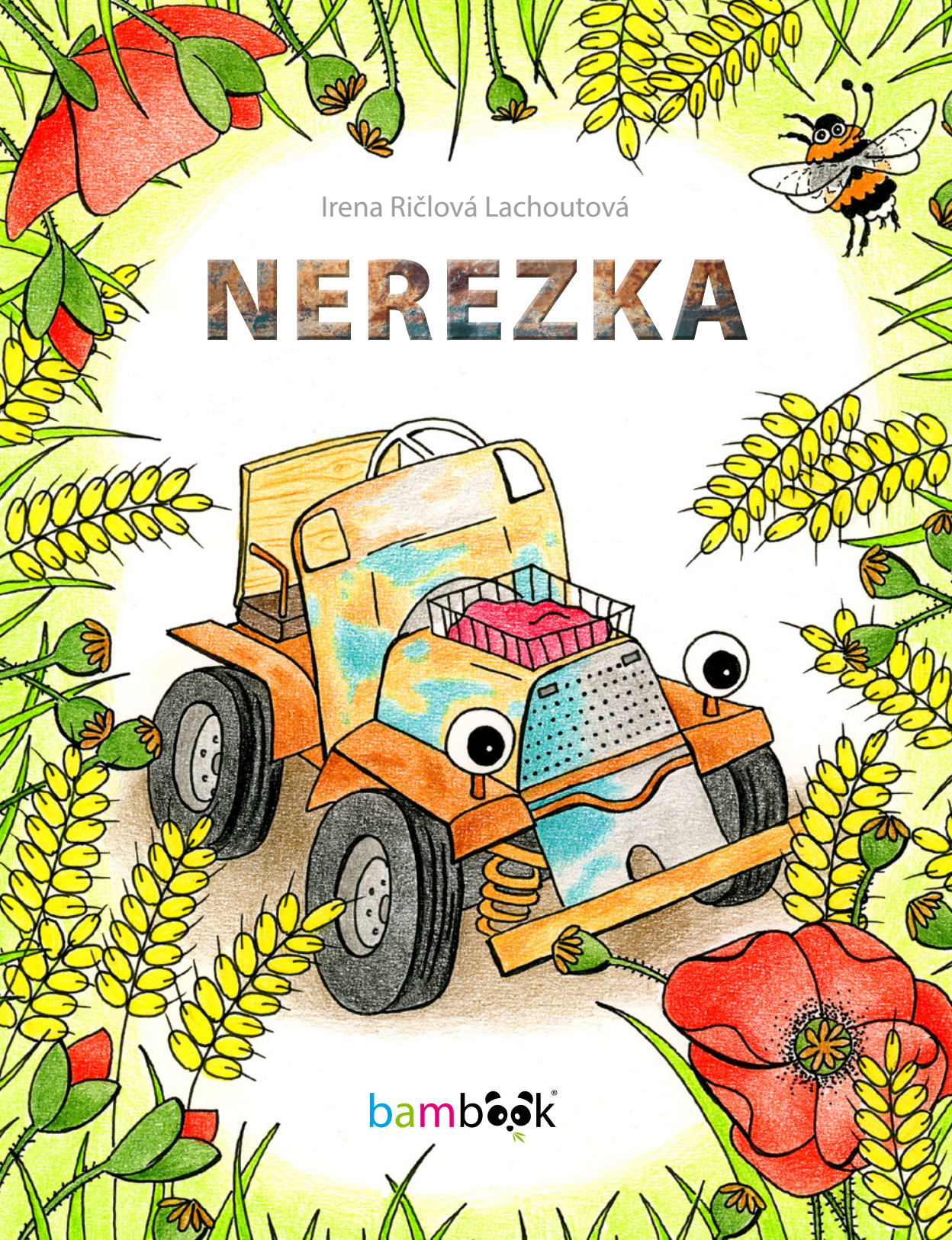
bambóok®

bambôk®

Irena Ričlová Lachoutová

NEREZKA

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Irena Ričlová Lachoutová

Nerezka

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8689. publikaci

Ilustrace Irena Ričlová Lachoutová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2022

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Irena Ričlová Lachoutová, 2022

ISBN 978-80-271-6692-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-3505-9 (print)

OBSAH

Nejnablýskanější a nejrezavější	7
Největší a nejmenší	10
Nejrychlejší a nejpomalejší	15
Nejhlasitější a nejtišší	19
Nejdelší a nejkratší	23
Nejvyšší a nejnižší	27
Nejhladovější a nejnajedenější	31
Nejkrásnější a nejošklivější	35
Nejzručnější a nejnemotornější	39
Nejodvážnější a nejstrašenější	43
Nejpracovitější a nejlenivější	47
Nejvzdálenější a nejbližší	51
Nejvoňavější a nejsmradlavější	55
Nejčipernější a nejunavenější	59
Nejšťastnější a nejsmutnější	63
Nej, nej, nej...	67

NEJNABLÝSKANĚJŠÍ A NEJREZAVĚJŠÍ

Bylo slunečné ráno pozdního léta a na jedno políčko za vesnicí nazvanou Kuchař přijelo malé prapodivné vozítko. Mělo čtyři kola, motor, sedačku, volant a vpředu na kapotě drátěný košík. Postavilo se do stínu jabloně a nedočkavě se rozhlíželo, jestli už jedou ostatní.

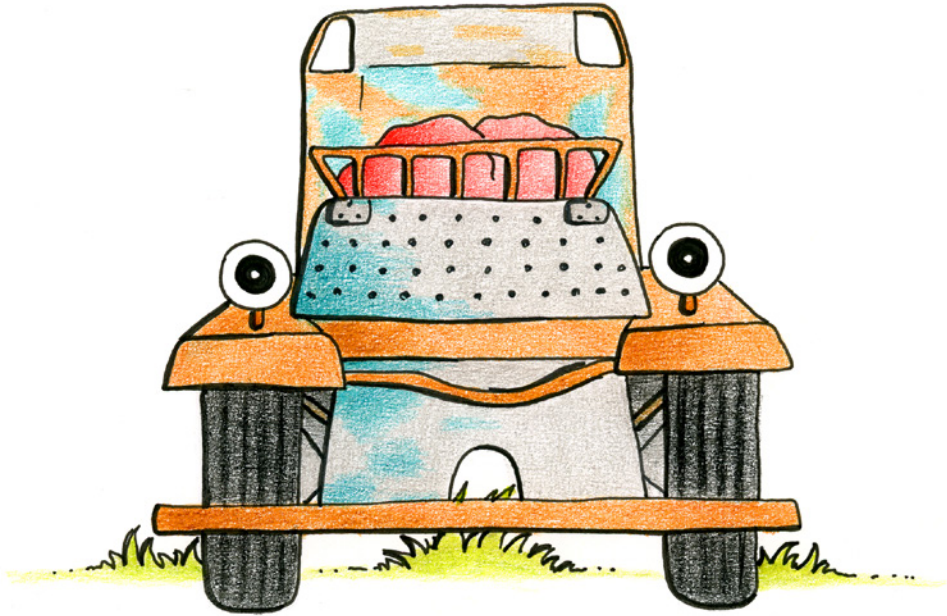
Konalo se tu setkání historických traktorů a stavební techniky. Ale vítány byly i jiné zajímavé stroje. Jako například ten krásný modrý autobus, který sem právě odbočoval ze silnice. Zaparkoval vedle vozítka a hned se pustil do rozhovoru.

„Dobré ráno, jmenuji se Honzík a jsem autobus Tatra 500 HB. Moc by mě zajímalo, kdo jsi ty.“

„Jmenuji se Nerezka,“ píplo nesměle vozítko. „Jsem domoděl. To znamená, že mě nevyrobili v továrně jako ostatní stroje, ale můj majitel si mě sám sestavil z různých částí jiných strojů. Jsem něco mezi autíčkem a traktůrkem. A proto také nesmím jezdit po silnici.“

Honzík si Nerezku překvapeně prohlížel. Navzdory svému jménu byla velice rezavá. Téměř nebylo možné zjistit, jakou barvu dříve měla.

Oproti tomu byl Honzíkův lak jako nový, karoserii měl důkladně naleštěnou a na slunci se blýskala jako drahokam.

„Dnes se tu budou konat soutěže a rozdávat ceny,“ pověděla Nerezka, která si prohlížela zase Honzíka. „Jestli se bude soutěžit o to, kdo je nejnablýskanější, určitě vyhraješ ty.“

„Nepřijel jsem soutěžit, jen se podívat na ostatní,“ pověděl autobus, „ale možná tu budou mít nějakou cenu pro tebe.“

„Leda tak cenu pro toho, kdo je nejrezavější,“ posmutněla Nerezka.

Honzík chvíli nevěděl, co má říct ani kam se dívat. Bylo mu líto, že svou novou kamarádku rozesmutněl. Najednou si všiml stroje, který stál nedaleko, částečně schovaný za velikou hromadou zeminy.

„Nejrezavější, má milá, tu nejsi ani omylem,“ rozesmál se Honzík a mávl stěračem směrem k malému buldozeru, který byl rezavý tak, že už to víc ani nešlo.

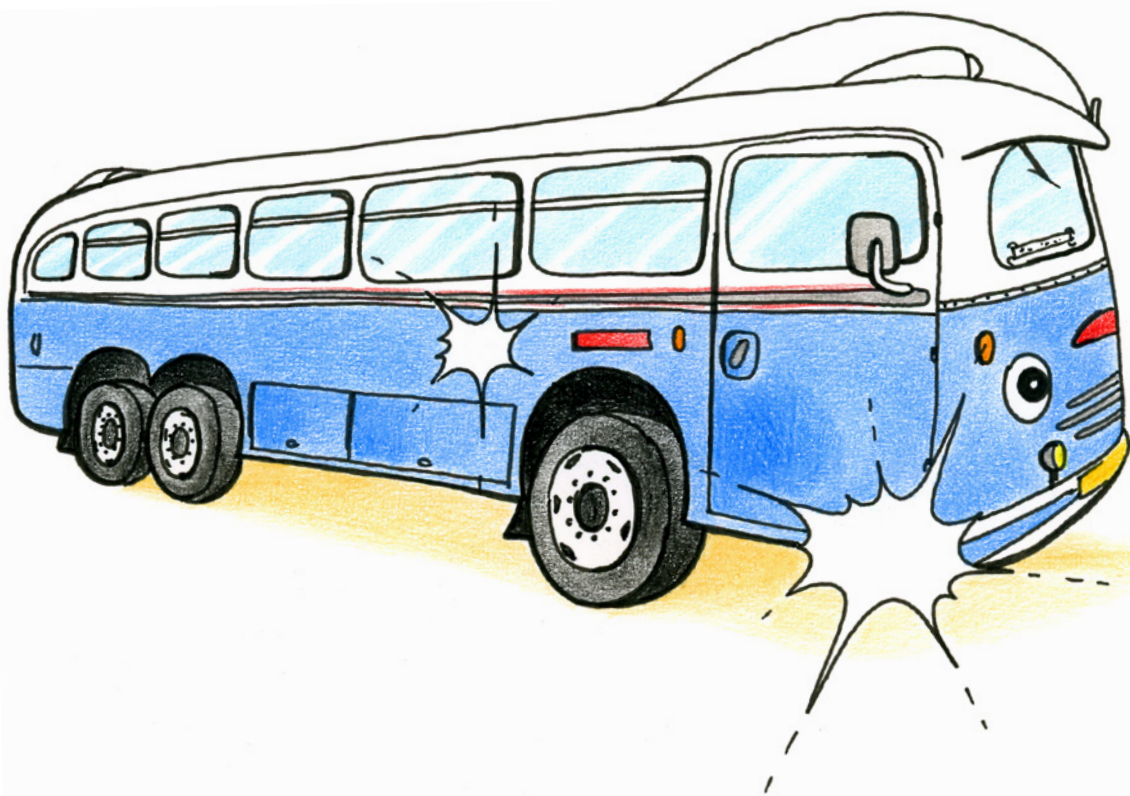
„Máš pravdu, Honzíku,“ usmála se Nerezka, „o toto prvenství mě ten starý Dětík zaručeně připravil.“

Ani teď však nevypadala Nerezka nijak zvlášť vesele a Honzík se všemožně snažil vymyslet, jak ji povzbudit.

„Jsem si jistý, že najdeme nějaké nej i pro tebe. A také vím, že za to nej budeš ráda.“

„Myslíš?“ zeptala se s nadějí Nerezka.

„Jsem si tím jistý,“ odpověděl Honzík, „máme na to celý den!“

NEJVĚTŠÍ A NEJMENŠÍ

Na políčko za vesnicí pomalu přijížděly další stroje. Většinou to byly staré traktory, ale objevily se tu také nákladáky či osobní vozidla.

Když tu znenadání se ozval nevídaný rachot a země se zachvěla.

„Co se to děje?“ volal vylekaný ježek a vyběhl z hromádky uschlého listí pod jabloní. Oči měl strachem navrch hlavy a pobíhal zmateně zleva doprava. „Vždyť mě ta obluda zajede,“ bědoval.

